Pantáta Bezoušek.

O jeho radostech i starostech vypravuje:

KAREL V. RAIS.

Náš tatínek mi v adventě několikrát povídal, abych se v masopustě hleděl oženit, aby darmo nebyly starosti s chalupou, ale já to odkládal s neděle na neděli. Až poslední neděli adventní jsem si povídal, že o těch svátcích musím říci rozhodné slovo. Ptal jsem se Kátle, půjde-li na půlnoční, a řekla, že půjde. I řku, jestli bych na ni nemohl čekat, abysme šli spolu. Podívala se na mne a povídala, že by to byla obtíž pro mne, abych v noci vážil cestu do cizí kolatury na půlnoční. Ale když jsem povídal, že bych přišel tuze rád, zasvítilo jí v očích a na rozchodu mi řekla, že se na tu cestu na půlnoční těší."

Po těch slovech se dědeček usmál a chvilenku jasnýma očima stranou hleděl do prázdna.

"A byla šťastná ta cesta, viďte, tatínku!" vesele pravila paní doktorová.

"Dříve než k ní došlo, vyčíhal jsem si našeho tatínka; když byl sám v stodole, šel jsem za ním a pověděl jsem mu, co a jak se mnou je. Nechtěl jsem bez jeho vůle spustit poslední slovo, protože jsem ho měl rád!"

Poslední větu pantáta pronesl vážně a skloniv hlavu, trošku se zamyslil.

"Všecko vyslechl, několikráte jen hlavou zakýval a potom povídal moudře: 'Myslil jsem si, hochu, že si vybereš něco podstatnějšího — rozumíš sám, že pět stojek je na tvou chalupu málo. Dostáváš ji sice čistou, ale kdyby nevěsta byla měla řádnou pretenci, mohli jste si přikoupit polí a žít po vůli boží. Ale bránit ti nechci, Bůh mne račiž chránit. Slyšel jsem už, kam chodíš, vyptával jsem se a slyšel všecku chválu. Tak nechybí nic, jen ty peníze, ale ty taky nejsou všecko. Byl jsi vždycky hodný syn. Pánbůh ti požehnej a dej ti všecko štěstí!' Políbil jsem mu ruku a chvilku jsem nemohl s místa, tak se mi nohy třásly."

Pantáta musel ustati, protože se mu brada klepala a na tvářích se mu zalesklo. Melanka seděla skloněna, šáteček měla na očích a ruka se jí na něm chvěla. Paní doktorové také se lesklo v očích, jenom děti seděly jako zařezány. Nechápaly, co druzí v té chvíli cítili.

"Potom jsem běžel k mamince a všecko jí opakoval; dopadlo to stejně dobře. Co pak náš tatínek a maminka, to byly dvě hlavy!"

"Umřeli, dědoušku?" ozvala se Míci.

"Ba už dávno, děvečko, tatínek dřív, maminka za dva roky po něm."

"A jak to dopadlo potom o půlnoční, dědoušku?" ptala se Melanka.

Pantáta podíval se na ni po očku a znánko se usmál.

"Že jsem běžel radostně, ani snad nesmím povídat. Kátle už čekala na záhrobní, a tak jsme šli. Byla tenkrát čistá, měsíčná noc a sněhu dost. Na střechách baráčků a chalup, na návsi i dál do polí to jenjen modře jiskřilo. Silnice byla jako zrcadlo a na starých, širokých topolech pohupovaly se celé provázky jinovatky. Sem tam od stavení vycházeli zakluhaní lidé a také na polních cestách temněly se jich celé hloučky. Chvíli jsme šli mlčky, ale potom jsem si dodal kuráže a zeptal jsem se Kátle, chtěla-li by se mnou hospodařit. Nejdřív byla celá pomatená a mlčela, za to notně pospíchala. Když jsem se jí zeptal podruhé, povídala, že je jen chudá osoba, a že by to mým rodičům bylo málo. — A když jsem vypovídal, že jsem s tatínkem a maminkou pojednal, povídala, že si nic víc nepřála, než abysme vždycky byli spolu. Potom jsme zase šli zticha, ale v kostele zůstali jsme vedle sebe a domů. — Ani nevím, jak jsem tenkrát po rozchodu došel domů — v samých myšlénkách sám a sám prošel jsem dlouhým lesem, a než jsem si pomyslil, byl jsem doma na náspí. — hned bych zas byl běžel spátky."

"A o masopustě byla svatba!" vesele dodala paní.

"Byla — a veselá! Po svatbě jsem si Kátli přestěhoval do své chalupy a šťastně jsme hospodařili."

"A nikdy jste nenaříkal, že byla Kátle chudá!" pravila Melanka.

"To ne — to ne, jaktěživo mi to nenapadlo. Já hleděl jednat jí k vůli, ona zas mně, a všecko to potom směřovalo k jednomu: abysme dětem připravili šťastný život. — První tři nám umřely; měli jsme je tuze rádi, a srdce nám pukalo, když jsme jim víčka zatlačovali, ale říkali jsme si: Pánbůh dal, Pánbůh vzal!"

Pantáta zamlčev se, hřbetem dlaně přejel si oči.

"Teprve potom dostali jsme Josefa a Báru."

"To čáp, viď, dědo?"

"U nás liška — tam v Hůře jich je kolik. Někde je taky nosily vrány," a usmáv se pokračoval: "Starali jsme se o ty dvě. Chvála Bohu, dobře se nám všecko vyvedlo, oba jsou dobře usazeni, a co člověka zvláště těší, že žijí ve spokojenosti a mají se všichni dohromady rádi. Pozorovali jsme, jak se zas ty naše děti starají, a měli jsme radost z vás maličkých. Přebuď Bohu žel, že nám babička tak odešla, ještě kolik roků mohla pobýt. A přál bych vám oběma, abyste byly taky tak dlouho v lásce a spokojenosti, jako my jsme byli."

Melanka podívala se na pantátu, ale setkavši se s jeho pohledem, sklopila oči do klína. Pantáta teskilvě se usmívaje kývel hlavou.

"Ale ještě něco vám musím dopovědět. Náš Joza, když jsme za ním do Jičína ty uzle s bochníkem chleba, nějakým tím omastkem a prádlem nosívali, kolikrát nás prosil, abysme se taky dali fotografovat. Říkával: Tady to máte při ruce, a budeme mít památku. Tak jsme se dali, jednou já, po druhé maminka, každý třikrát. Jednu fotografii dostal Joza, jednu Bára a po jedné nám zůstalo. Moje nebožka ty obrázky uložila, ale jednou jsem v Pace na jarmarce uhlídal laciný, ale pěkný rámeček, koupil jsem ho, babičku jsem si doň zasadil, a visí dosud nad postelí v mé sedničce. Kam si nebožka uložila mne, jsem nevěděl a taky jsem se po tom neshánel. Když jí letos bylo už tak zle, povídala mi jednou, co jí mám dát do hrobu — všechno to měla v truhle přichystáno. Když umřela, vyndal jsem taky ty knížky, které měla ještě po nebožce matce, a chci jí je dát do truhly. Ale přišlo mi kouknout mezi listy a tu vidím něco v papíře zabaleného a červenou pentlí svázaného. Rozvážu— a vidím všecky obrázky, které jsem jí kdy z pouti přinesl, a tu fotografii."

Teď se pantáta rozklepal pláčem: "Vidíte, paní slečinko, že mě má tak ráda, přece jsem si nikdy nepomyslil!" a bolestně vzlykal.

Melanka vstala, přistoupila až k němu a sivou hlavu mu objala. — Dědeček rychle utíral si oči a dlaní osoušel tváře.

"I to tak někdy člověka chytne stesk!"

Chvíli bylo hluboké ticho.

"Krásně jste nám, dědečku, vypravoval," potom chválila ho Melanka. "Ale teď již musím běžet," dodala smutně.

"Snad ne, paní slečinko, nevidáno, pro hodinku!" zdržoval ji.

"Kdyby se tati vrátil, hněval by se, že jsem byla dlouho — a já bych sem zas ráda přišla, abychom si popovídali," zašeptala mu nad hlavou.

Potom rychle posadila si klobouk na hlavu, oblékla kabát a přistoupivši k pantátovi pravila: "Pěkně děkuji, dědoušku za vypravování — ale ještě se podívám na babičku!" a kuchyní chvátala do pokojíka.

Pantáta sehnut klusal za ní. — Chvilku upřeně zírala na obraz a potom povzdechla: "Byla pořád taková hezká! Naše mami bývala taky hezká a dobrá, dědečku! Dokud bývala živa a Márinka doma, bývaly jiné časy. Teď tuze poustevničím — a často si zapláču!" a velké, blankytné oči smutně se zahleděly do okna.

"I čermáka, paní slečinko — však ona ještě veselost přijde!" srdečně jí pantáta ten stesk vymlouval.

Stála mlčky — potom se ještě podívala na obraz a pravila si ztiche: "Bože, Bože, v takové chaloupce —" náhle obrátivši se k pantátovi dodala vroucně: "Jen se na mne, dědečku, nehněvejte!" a prstíkem hrozíc upřímně pohleděla mu do očí.

"Co by tohle paní slečinku napadlo!" zvolal rychle, ale oči mu při tom pláče zamžikaly.

"A teď pojďme!" Vzala jej za ruku a šli do kuchyně. Paní doktorová s dětmi tam již čekaly.

"Melanko, nezapomeň, že v neděli jdeme do divadla, aby tatínek viděl Strakonického dudáka," nabádala paní.

"Jenom jestli tati dovolí," pousmála se dívka.

"Dovolí — k vůli dědouškovi musí!" tvrdila paní.

"Přijdu. Ale teď už běžím!" Zlíbala děti, sestru a šla i k dědečkovi. "Nic naplat, dědoušku — pusu!" a již ji měl na ústech.

"Na mou milou, paní slečinko, věčná škoda, že já si už o vaší svatbě neskočím!" švitořil.

"Ó je — kde pak je má svatba — —" usmála se a trpce mávla rukou.

"I čermáka, však ono to přijde! Račte vzpomenout na mne, takovým lidičkám Pánbůh přeje. Ale člověk musí mít svatou trpělivost," dodal zvolna a vážně pohleděl jí do očí.

Oplatila mu dětinným pohledem, pokrčila rameny a již chvátala.

Když ji vyprovodili, pantáta povídal: "To je květina, to je květina! Bůh ví, že mi tak hned napoprvé člověk nebyl milý, jako ona!" a chodě po pokoji myslil si: "Jak se mi podle všeho zdá, bude pantáta břitva — nevím, nevím, jestli jsem hloupě nepřisoloval!"

Večer pořádala dvojice Míci a Fina představení, k němuž byl i doktor pozván. Děvčátka postavila se na konec dlouhého koberce a vážně vykračovala proti sobě. Fina dělala kroky, až se jí buclaté tílko houpalo. Když se potkaly, provedly rozprávku:

"Kam pak, kmotře Brázdo, k Plesu?"
'Tjočana na tuf nešu.'
"Co pak dělají vaše děti?"
'Je švážanej, neujetý!'
"Vy mluvíte jako blázen!"
'Dejž to Pánbůh, s Pánem Bohem!'

Pán i paní tleskali pochvalou. Pořadatel představení, dědoušek, dostal čestný dar: několik balíčků lepšího tabáku.

"Ale, ale, takovou škodu si děláš — pro můj jazyk je to škoda," švitořil. Cupaje do pokojíka, v kuchyni ukazoval Fáně, co si nese koření.

"Jaktěživ jsem něco takového nekouřil, vždyť je to jako čaj," chválil.

"Však je to dobře, aspoň nebude paní domácí běhat po chodbě, čichat a křičet: 'Fi — to tu nějaký zedník načudil!'" tlumeně vypravovala Fána, a na její tváři bylo patrno, jak má domácí paní ráda.

Pantátovi zatřáslo to celým tělem; zastavil se a všecek pokleslý pohleděl na služku.

"To dělala, že já jsem kouřil?" ptal se třaslavě a skoro šeptem.

"Včera i dnes — snad se drobínek kouře dostalo na chodbu."

Dědeček již nepromluviv, pomalinku vešel do pokojíka, tabák položil do koutka na okno a zahleděl se do noci. Před očima dělala se mu kola. "Proto — proto on Józa koupil tabák!" napadlo mu. "Ale už ho nebudu kouřit."

Vzav dřevěnku, zadíval se na ni a šeptal bručavě: "Tak vidíš — jsme sem sprostí!" Zůstal tak chvíli a bylo mu tuze teskno.

Když se opět přišoural do rodiny, nemohl a nemohl nabýti dřívějšího rozmaru; seděl zamlklý, ačkoliv Míci s Fíninkou dávaly představení za představením.

"Dáte-li pak už pokoj, toť abychom byli hluší jako ten váš kmotr Brázda!" konečně zahuboval otec.

Ta slova pantátovi dodala . . .

Děvčátka přiloudala se mu k nohám, šeptala, šeptala, ale pantáta jen hlavou kýval anebo vrtěl.

"Děde, proč nic nemluvíš?" hlasitě zeptala se Míci.

"Dedoušet je šmutnej!" posteskla Fina.

"I nejsem, bedrníko, nejsem, jen si zas vzpomínám domů; zvláště večer to na člověka dolehne," odpověděl mírně.

Po chvíli seděl opět u dětských postýlek a zpíval "Když milý Pán Ježíš", až obě dívky klidně chrupaly. Přišed do svého pokojíka, dvakráte přešel od dveří k oknu, vzal dřevěnku, otevřel víčko, jakoby chtěl nacpávati, ale zase ji postavil — ani 'těch pár bafů' neučinil. Nasadiv si brejle, sedl ke stolu a počal říkati z babiččiných knížek, ale roje jiných myšlének mu zaháněly modlitbu, pořád se pletl. Shasiv světlo klekl si u postele, lokte opřel o pelest a líce položil do dlaní . . .

Když Fána ráno vstávala, byl opět dávno ustrojen a čekal jen, až bude moci do kuchyně. Vzpomínka na hrdou paní domácí ho přes noc neopustila, jen si myslil, věděl-li o tom Józa a zdali proto tabák koupil. Byl málomluvnějším, ale proto přece vyleštiv boty a nadělav třístek, spustil rozhodně že půjde pro housky.

Služka hned poznala, že marno bylo by odpírati a proto jen starostlivě varovala: "Vždyť tam starý pán ani netrefí!"

"Jako nic!" odvětil krátce a obléknuv se do kožíška a nasadiv kloboušek žádal: "Jen mi povězte, co mám přinést!" Zvěděv to, již utíkal.

Pokračování.

50,000 KNĚH

ZDARMA MUŽŮM.

Ma Cenu $10.00 Pro Každého Postiženého Muže.

Pak-liže trpíte kteroukoliv nemocí mužům tak vlastní, tedy Vás žádáme, byste si dopsali o jednu s těchto obdivuhodných knih. V té se jednoduchým a srozumitelným způsobem píše, jak každý muž, trpící otravu krve, životní slabostí, povšechnou ztrátou síly, rheumatismem, nemocemi ústrojí, žaludku, jater, ledvin aneb nemocí měchýře, může býti trvale vyléčen ve svém vlastním domově. Jste-li šklaman a znaven peněžitými obětmi, tu tato **"Zdarma Kniha Mužům"** bude míti pro Vás ceny sta dollarů. Posí Vám proč trpíte a jak mužete opětně nabýti stalého a trvalého zdraví. Tisíce mužům vraceno bylo dokonalé zdraví síla a mužnost za pomocí této cenné knihy. **Jest to skladiště vědomosti a obsahuje právě to co každý muž věděti má.** Pamatujte že tato kniha jest **naprosto zdarma.** My zaplatíme poštovné. Oddělte tento "ZDARMA KUPON" a zašlete nám ho dnes a my Vám zašleme jeden výtisk této cenné knihy úplně vyplacené.

ZAŠLETE DNES TENTO KUPÓN NA KNIHU ZDARMA.

DR. JOS. LISTER & CO., B. 706 Northwestern Bldg., 22 Fifth Ave., Chicago.

Pánové:—Zajímám se o Vaší nabídku, "Knihu zdarma" a těšilo by mne, kdybyste mi ihned jeden výtisk zaslali.

Jméno..............................

Pošta.............................. Stát..............................

Co jest to?

Jasně průhledná tekutina jantarově žluté barvy s příjemnou vůní i chutí, vzbuzující libý, ozdravující pocit na dásních, jazyku i na sliznici v ústech a vonný dech; to jest Severův Antiseptol. Přidá-li se do vody, máme domácí antiseptický prostředek k použití co vodičky do úst, kloktadla při chorobách hrtanu i na vystřikování při zánětu sliznice, při výtoku atd. Bližší návod při každé lahvi. Cena 25c. **Žádejte v lékárnách.** Připravuje jedině firma W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

Nejdrahocennějším pokladem lidské bytosti jest zajisté

DOBRÝ ZRAK

Pozorujete-li, že vaše oči se kalí a váš zrak že slábne, neodkládejte a nechte svůj zrak prozkoumati u zkušeného optika. Nejlepší zárukou o úplném uspokojení při přispůsobení brejlí jest vyjádření se sta a sta krajanů, kteří v oboru tom pomoci hledali. Graduoval jsem jednu z nejlepších škol a mimo to mám státní povolení.

A. CECHA, český optik a zlatník,
1248 jižní 13 ul., Omaha, Neb.

Dr. F. H. Kučera

český lékař a ranhojič

VE VERDIGRE, NEB.

V každé době a do okolí jede na zavolání. 39tf

Farmerský telefon v úřadovně.

Jest hotov posloužiti krajanům!

Přijmou se - jednatelé - jezdící v každém městě a distriktu k jízdě a ukazování vzoru 1910 modelu "Ranger" bicyklu, naší to práce. Naši agenti všude dělají velké peníze. Pište si předem o všechny podrobnosti a zvláštní nabídku.

Nechceme peníze, dokud neobdržíte a neschválíte svůj bicykl. Zašleme každému kdekoli ve Spoj. státech bez jediného centu placeného předem, vyplaceně s 10-denní lhůtou pro volnou zkoušku, ve kteréžto době můžete na bicyklu jezditi a podrobiti jej dle přání jakékoli zkoušce. Nebudete-li pak úplně s ním spokojen, anebo si nebudete jej přáti, můžete jej poslati zpět na naše útraty a neplatíte o jediný cent.

Nízké tovární ceny. Prodáváme nejlepší bicykle za nepatrný zisk nad tovární cenou. Ušetříte od $10 až $25, koupíte-li přímo od nás. Obdržíte při tom od továrníka záruku na svůj bicykl. **Nekupujte bicykl,** nebo pár raťů od nikoho s žádnou cenu dříve, dokud jste neobdržel naše katalogy a neseznal naše neslýchané tovární ceny a pozoruhodnou zvláštní nabídku.

Budete překvapen, až obdržíte krásný náš katalog a studii o našich modelech za podivuhodné ceny jaké pouze nám lze podati. Nejlepší bicykle prodáváme levněji nežli kterákoliv továrna jiná. Spokojíme se se ziskem $1.00 nad tovární cenu. **Obchodníci s bicykly,** můžete kola naše prodávati pod svým vlastním jménem, za cenu dvojnásobnou. Objednávky se vyřizují téhož dne, kdy dojdou. Bicykle z druhé ruky pouze v omezeném množství pokud je máme na ruce z chicagských obchodů vyprodáváme **po $3 až $8 za každý.** Popisný seznam lácí zašleme zdarma.

Ráfy, brzdy, zadní kola, vnitřní tuby, lampy, cyklometry, součástky, správky a vše, co do oboru toho spadá za poloviční obvyklé ceny. **Nečekejte,** ale ještě dnes si pište o náš velký pěkně illustrovaný katalog s mnohá zajímavostmi a užitečnými pokyny. Zaplaťte pouze poštovní známku. Pište nyní!

MEAD CYCLE CO. Dept. G-278. **CHICAGO, ILL.**

VDĚČNOST STO TISÍC,

vyléčených, povděčných pacientů dokazuje nepřekonatelnou činnost světoznámých doktorů,

The Collins N. Y. Medical Institute

Mezi vyléčenými bylo mnoho a mnoho Čechů.

Všichni nemocní, kteří se obrátili na těchto výborných doktorů, jsou proniknuti spokojeností, radostí a vděčnosti, a jest nesčíslný počet rodin, kterým radost byla přinavrácená, vyléčeným otců, matek a dítek děkujícím svojí blaženost tímto slavným doktorům.

Není nemoc na světě, kterou by tito doktoři nemohli léčit s největší skušenou vědou co možná v nejkratším čase a nezáleží na tom, jestli jest to muž, žena, zastaralá anebo nová nemoc.

Tito oslavovaní doktoři mohou to dokázat tisícmi poděkujícími dopismi, které obdrželi od vyléčených pacientů.

Jiní lékaři jen ohlašujou samochválou, ale nikdy nemohou dokázati, že vyléčili jednoho Čecha z těch nejtěžších případů.

Netrpte, neskracujte svoje štěstí a pozemskou radost, ale obraťte se na těchto světoznámých doktorů.

Pište anebo přijďte osobně do:

Collins N. Y. Medical Institute

140 W. 34th Street, New York City.

Dr. S. E. Hyndman, lékařský řiditel.

Úřední hodiny: Denně od 10 ráno do 5 odp. V neděli od 10 ráno do 1 odp. Út. a pátek od 7-8 večer.